

Kedves testvéreim a Krisztusba vetett hit által!

Van, amikor a református bibliaolvasó kalauz szerinti napi ige – aminek alapján vasárnaponként prédikálni szoktam - nem gyakorol rám akkora hatást, mint valamilyen más ige, vagy valamilyen olyan esemény, amihez más ige illik. Így van ez mostani alkalmunkon is, amikor 2 nappal ezelőtt egy református lelkész ige hirdetését hallgatva az olyan gondolatokat indított el bennem, amiket mindenképpen szeretnék ma veletek megosztani.

Ha a szabadság szóra gondolunk, akkor általában azt szoktuk gondolni, hogy a szabadság azt jelenti: amit akarunk, azt a szabadság által megkaphatjuk, elérhetjük. Szabad vagyok, hogy külföldre utazzak, szabad vagyok, hogy nem kell korán felkelnem, szabad vagyok, hogy azt ehessek, amit szeretnék, szabad vagyok, hogy megtehetek olyan dolgokat, amiket tegnap még nem, és így tovább. Akarok, és megvalósul. A gondolatomat sem korlátozza végre semmi. Beszélhetek bármiről. Azt teszek, amit csak akarok. Azt veszek, amit csak akarok. El tudom érni, hogy békén hagyjanak, szabad vagyok elvárásoktól, szabályoktól, másoktól. Sajnos elsőre valami ilyesmit szoktunk érteni a szabadság kifejezés alatt. Isten azonban teljesen másra tanít minket az egész Biblián keresztül és Jézuson keresztül. A szabadság az Úrnak Lelke. A szabadság lelkület, méghozzá nem emberi, hanem isteni lelkület. Nem az ember akaratának határtalansága és az akarat beteljesülésének valósága, hanem az ember lelkének változásra való készsége. Nem kényszerből, hanem Istentől örömmel elfogadva. A szabadság tehát bármennyire is evilági fogalomnak tűnik, valójában isteni eredetű. Istentől van, abban részesülni lehet, abban élni, azt elfogadni, de nem lehet birtokolni, uralni, magunkévá tenni.

Ez a szabadság változás. A korábbi sodródó állapotból, ahol benne vagyunk magától értetődőnek tűnő folyamatokban, kiemel. Az ösztönösségből, a rossz értelemben vett magától értetődőségből kiemel, és az ember mérlegel, döntéseket hozóvá válik, amiben változásra is kész. A változás a jó érdekében, a változás jóvá válni: isteni dolog. A változástól való félelem viszont emberi, és az szorongások egy része erre vezethető vissza: az illető fél a szabadságtól, fél a döntéstől. A legtöbb ember fiatal korában kipróbál valamilyen szabadságharcot az addigi felnőttek által megszabott világgal szemben. Ez többé-kevésbé valamilyen eredményeket hoz is. Azonban nagy baj, ha a szabadságunk ennyiből áll és a magunkkal vívott harcot nem vívjuk meg. Mármint ezt a magunkkal vívott küzdelmet a hívő ember úgy éli meg, úgy éli át, úgy tapasztalja, hogy önön magát nem tudja legyőzni, csak Isten győzheti le, viszont ettől ő nem rab lesz, hanem önön magától és minden mástól és mindenki mástól szabad ember. A szabadság egy lelki megkötözöttségből való kioldozást jelent. Isten munkájának, szabadításának elfogadását. A szabadság elfogadás, keret elfogadás. Ez első hallásra botrányoztatónak tűnhet, sőt bugyuta gondolatnak, de nem az. A szabadság nem parttalan és kerettelen, hanem a keretek adta lehetőségek létező legjobb megragadása. Szabad igent mondanom és szabad nemet mondanom. Ahogyan az alkoholisták is mondják, amikor már végre nem az alkohol utáni vágy parancsol nekik: szabad nem innom. A szabadságban élni azt jelenti, hogy az ember hiszi: nem a világ adta szabályok, keretek határozzák meg az életét, hanem fölöttük vannak még más lehetőségek is, isteni erők és szabályok. A szabadság elfogadó. Elfogadja a keretet, mint Isten adta keretet. Nem csapja be magát azzal, hogy az emberi elme, vagy tehetség, vagy bármi által nincsenek korlátok, keretek. Józanul lát. Látja a határokat, de ettől nem keseredik el, hanem azon belül képes kihozni a maximumot, sőt képes

Tatabánya-Óvárosi Református Gyülekezet

Hamar László lelkész

Elhangzott 2023. október 22-én.

felülemelkedni az emberi gondolkodás szerint sugallt kereten, és az Isten által adott keretek közt él. A szabadság által az Úr Lelke a hívó ember számára Jézusban felismerhető és megragadható. Felismeri Jézust, hogy ő ki is valójában. Felismeri, hogy Jézus nem valamilyen szabályrendszeres vallást hozott az emberiség egy részének, hanem arra a szabadságra hívta az egész emberiséget, ami minden képzeletet felülmúl. A 10 parancsolat például a hegyi beszéddé válik, ami máig a legradikálisabb beszéd az emberség etikájáról. A felebaráti szeretet gyakorlása Jézus életpéldájában határtalanná válik, a teljes életet odaadóvá. Az Isten szeretése apa-gyermek kapcsolattá válik. A döntések szabadsága olyan mennyiségű lehetőség felkínálásához vezet, aminél máig tévúton próbálkozik a keresztyén dogmatika akkor, amikor leszabályozott, egységes, zárt tant mer hirdetni, s nem látja, hogy Jézus minden egyes ember számára más-és más kapcsolódási lehetőséget kínált. Jézus a hitet annak a szabadságnak eszközéül kínálta, ahol Isten áldottjaiként a helyünket megtalálhatjuk, de sajnos sokan magukat hívőknek vallók a hitet egy statikus rendszerbe való célba érésnek látják és a hitükből nem következik az istenfiak szabadsága. A Jézustól tanult hit különös logikája, hogy ahol ő az Úrnak Lelke, ott a bűn nem szégyellnivaló, takargatni való, hanem az a kísértés eszköz, ahol Isten megszabadíthat a gonosztól. Egy szabad gyülekezet ezért tehát nem rendes emberek közössége, hanem bűnös emberek közössége, ahol a bűntől való szabadulás folyamatos, és ahol egymással erkölcsileg nem vetekednek, hanem egymást biztatják. A titkolózás, a takargatás, az ezektől beszűkülő élet és a képmutatással fajuló ellensúlyozás helyett a szabadságban élő ember mer nem isteninek látszani, nem valakinek magát mutatóvá válni, hanem hagyja, hogy Isten megváltásra szoruló bűnös, de szeretett gyermeke legyen. Míg Isten és az emberek előtt korábban távolságtartással próbálta magát az ember valahogyan pozicionálni, hogy jó lehessen, hogy valaki lehessen, hogy ember lehessen, hogy szabad lehessen, addig a megtérés által egyszeriben szabad az út Istenhez, a másik emberhez, és a saját bűneimhez is, amiktől Isten segítségével meg akarok szabadulni. Mózes még csak eltakart arccal mert valamikor az Úr elé menni. Jézus által azonban már nincs mit félnünk, ő éppen a bűneinket magára véve teszi kedvessé Isten előtt azt, aki hajlandó a bűneit Jézusnak adni.

Különös dolog az is, hogy ez a szabadság tud nemet mondani. Az ember élete végéig sokszor úgy gondolja, hogy a szabadság leginkább csak igent mondás a lehetőségekre. Pedig ez nem így van.

Az isteni szabadság úgy mond igent a jóra, hogy ezzel nemet mond a rosszra. És úgy mond nemet a rosszra, hogy közben igent mond a jóra. Tehát megtehetem, de nem teszem meg. Mert ezzel valami még jobbat teszek. Csodálatos erő ez a szabadság. Ez az erő nem is evilági erő, hanem túlvilági.

Kedves testvéreim! Azzal a gondolattal szeretném befejezni igehirdetésem, hogy az Isten világában való élés elfogadó szabadsága az a keresztyén újjászületés, ami a világ számára a hiteles küldetés, misszió. Nem Isten ajánlgatása, csúnya kifejezéssel promotálása, hanem életünknek az a szabadsága, amiben élek többé nem én, hanem él bennem a Krisztus. Ez az igazi ajánlólevél, szabadságos levél. Legyen ilyen élet a mi életünk egyen-egyenként és a gyülekezet egésze is legyen ilyen a tatabányai megkötözött lelkek számára! Ámen.

Keresztelés

Textus: Márk 10,13-16: „Kisgyermeket vittek Jézushoz, hogy megérintse őket, a tanítványok azonban rájuk szóltak. Amikor ezt Jézus észrevette, megharagudott és így szólt hozzájuk: Engedjétek hozzám jönni a kisgyermeket, és ne akadályozzátok őket, mert ilyeneké az Isten országa. Bizony, mondom nektek: aki nem úgy fogadja az Isten országát, mint egy kisgyermek, semmiképpen nem megy be oda. Ekkor átölelte és kezét rájuk téve megáldotta őket.”

Kedves keresztelő család, kedves gyülekezet!

Igénk két tanításáról szeretnék most szólni. Az egyik az, hogy Jézus arra tanít: a hívő ember úgy kell, hogy viszonyuljon Istenhez, mint kisgyermek a szüleikhez. Feltétlen bizalommal. Ami a kisgyermek számára a szülő, az a hívő ember számára Isten. Vagyis az, aki által egyáltalán élek, akinek a jóakaratából lettem, aki mindig többet tud nálam, aki a bűneimből származó kalamajkákat rendezni tudja, megbocsát, de a bűnt nevén nevezi. Aki nevel, aki tanít, aki egyfolytában velem foglalkozik, aki mindig hazavár, aki otthont ad, akinek mindig a gyermeke maradok, aki úgy szeret, ahogyan az a legtestreszabottabb nekem. Így látja a gyermek a szüleit, és ebbe az ölelésbe örömmel belevacskolja magát. Nem viszi a szülőktől kapott élelmiszert vizsgálatra az ANTSZ-hez, hogy nincs-e ebben az ételben nekem káros anyag. Nem irigykedik más gyerekekre, hogy nekik jobb szüleik vannak. Egyszerűen rábízta magát a szüleire. Naponta, örömmel. Jézus erre hív minket hívőket, hogy Isten gyermekei legyünk. Ha a gyermekeink látják, hogy nekünk van mennyei apánk, akkor ők maguk örömmel fognak ehhez a mennyei apához hozzátartozni. Ha akadályozzuk őket, mert magunkat helyezzük Isten elé, akkor elemi hibát követünk el. Megfosztjuk őket Teremtőjüktől, Gondviselőjüktől, Megszentelőjüktől. Ez a mai keresztelés arra hívatott, hogy a család egésze a gyülekezettel együtt vallja: mi Istenhez szeretnénk vezetni ezt a gyermeket!

A másik dolog, amiről szeretnék szólni az, hogy Jézus megérintette az áldásnál a gyermekeket. A szeretetnyelv 5 lehetőségéből, vagyis a minőségi idő, elismerő szavak, ajándékozás, szívesség, érintés-ből Jézus ott, akkor, abban a helyzetben, amikor Jézus elé vitték ezeket a gyermekeket, több szeretetnyelvet is használt, többek közt az érintést. A mai keresztelőnkön a keresztelővíz érintése Jézus érintését jelenti. Kezdő érintését. Mert a folytatásban minőségi időt szeretne majd ezzel a gyermekkel tölteni, személyre szabott, elismerő szavakat mondani, testi-lelki ajándékokat adni, és szívességet tenni, vagyis az őérte való életfeláldozást felkínálni. A mi dolgunk az, hogy ne akadályozzuk ezt a gyermeket ennek a megismerésében, hanem tovább segítsük! Ámen.